

Publicerad 2010-09-12 23:19 av Caprice!

resan fortsätter äntligen...

En sällsam resa - etapp 22-23

Så fortgår livet i ett par månaders tid. Man har helt glömt att man egentligen är stadd på resa. Bok på bok produceras i nästan samma halsbrytande fart som hon körde Bentley. Men en dag händer något. Man känner att idéerna inte kommer lika geschwint som förut, man märker detta tydligt men oroar sig inte, det är ett tillstånd varje författare känner igen.

Plötsligt blir det strömavbrott, det var detta som liksom sände en varning först, genom elektroderna. Men strömavbrottet är högst lokalt, det är begränsat till endast denna lokal och dess enda gigantiska maskin. Och kortfejstrutbläckfiskhonan syns inte till, hon är säkert i tryckeriet. Så snart intrigidéerna sinar får man plötsligt plats för andra tankar. Dessutom håller droppet på att ta slut, det tillförs i allt långsammare takt och man nyktrar sakta till. Den ansvarige har gjort ett fatalt misstag och man är inte sen att utnyttja den nya situationen. Fort som fan blundar man hårt…

På nolltid har man förflyttat sig till Bangkok. Att utforska andra delar av Kina får anstå till en annan resa. I Thailand tar man in på ett lyxhotell, där börjar man med ett avslappnande bubbelbad som mjukar upp ens före detta förslavade händer och sinne. Därpå känner man sig redo för en sen middag av utsökt snitt, som matchar ens sobra klädsel som man snabbhyrt genom att smörja en piccolo lite extra. Den sortens dricks gick det minsann att mana fram. Måhända har ens magirester påverkats av den långa vistelsen i onskans klor. För plötsligt kan man få en massa märkliga saker att materialisera sig. Man njuter av sina eleganta kläder och av tillvaron som sådan. Ens tidigare slaveri försjunker mer och mer i glömska.

Efter att ha ätit tar man vägen om loungen där man beställer en uppfriskande drink. Man kommer i samspråk med några danskar som bor en bit utanför huvudstaden. De tycks dra sig fram på att tatuera turister, en lukrativ affärsrörelse under högsäsong som det är nu. De inbjuder en att besöka deras ateljé men man tackar artigt nej. Dels är man lite försiktig av sig nu, dels har man lite svårt att förstå deras rotväliska. Ingetdera av detta vill man dock avslöja.

Man återvänder till sitt sköna rum och efter en stunds vila med slutna ögon somnar man skönare än på länge. Dock var man förutseende nog att hänga "Do not disturb"-skylten på dörren föregående natt. Alltså får man sova ifred för diverse morgonpigga städare.

Man gör förstås ett besök i Gyllene pagoden och häpnar över all dess glans. Skorna står märkligt nog kvar när man kommer ut igen, det var med viss tvekan man tog av sig dom. En utflykt till klostret som tagit hand om utrotningshotade tigrar hinner man också med innan man känner att det rycker i resvidare-genen. Med några verkligt fina tigerfoton som minne checkar man ut på vanligt sätt. Sen styr man kosan en liten bit utanför staden och stannar mitt på en gräsmatta där en bevattningsmakapär då och då sköljer små duschar över en. När man svalkat sig där en stund (hettan var trots allt ganska outhärdlig även vid denna sena eftermiddagstimme) så kommer ett gäng sherpas förbi, dom tycks sprida sig överallt. Även dessa kan lite

engelska så man utbyter lite nyheter och ber om en hälsning till den familjegrupp man bodde hos för så länge. Dom lovar att framföra hälsningen när dom vänder hemåt igen eftersom dom bor ganska nära den gruppen. Man får en varm scarf gjord av jakull, den kommer nog bra till pass senare i betydligt kallare områden. Själv tog man ju med sig några av sina senaste deckare när man flydde från författarlabbet så dom får ett par böcker som minne. Ett bra sätt att lätta på packningen också, utom för dom. Men dom är ju bara vanliga turister just nu. På en sån här resa är det inte tillrådligt med alltför mycket packning. Det förstår du säkert.”

”Förvisso!”, svarar Följeslagaren med bara en liten biton av sarkasm.

”Usch, vad du är tröttsam! Kan du inte vara glad för att en annan ändå kom loss ur den där hemska bläckfiskens klor?”

Följeslagaren svarar inte, väntar bara på fortsättningen.

”OK. Tig då. Jaha, efter en snabbtitt på Angkor Vat är man redo för nästa kontinent. Dit tar man sig faktiskt per båt, man vill ha lite betänketid så nu passar det med ett lite långsammare färdssätt. Väl framme i Sydney skyndar man sig till den magnifika operan och lyckas få en biljett till kvällens föreställning av Maskeradbalen, en av ens favoritoperor, visserligen med ganska okända sångare men ändå. I väntan på att kvällen ska komma tar man en liten sightseeing runt staden med buss. Jo, det finns en hel del att titta på. När man är mätt på det fixar man sig en jätteglass och så sätter man sig med den i den gigantiska trappan till operahuset. Då blir man förstås plåtd av ett helt gäng japaner men det må vara hänt. Man är ju ganska van vid såna situationer även om man nyss haft ett långt uppehåll från sånt.

När man avslutat glassen utan att en enda fågel lyckats stjäla den eller bluffa ner en, då blundar man hårt… Åter är man uppklädd till tänderna. En sval boa ligger över ens långklänning i intensivrött och svart och som lämnar axlarna bara. Man är redo för ännu en fantastisk operaupplevelse. Världigt skrider man upp för den långa provande trappan men som av en händelse har man inte minsta problem med sina åderbräck, inte med andnöden heller. Det är som trolleri… Och förtrollad blir man av föreställningen också. De okända sångarna sjunger ljuvligt och agerar med sällsam intensitet och inlevelse, inte minst i den underbara kärleksduetten i scenen på galgbacken.

I andra mellanakten har någon tipsat CNN om ens närvaro så då blir man snabbintervjuad om vad som hänt på sistone. Reportern lägger ansiktet i djupa veck som väl ska föreställa medkännande men man tror inte riktigt på det. Detta låtsas man dock inte om utan svarar beredvilligt på frågorna.

Föreställningen fortsätter och man njuter åter hämningslöst av Verdis mästerverk. Ända fram till slutet med den rörande scenen där guvernören (egentligen kungen) dör håller framställningen mycket hög klass. Och så händer det sällsynta – att det får gå ett par sekunder av absolut tystnad innan ovationerna bryter ut. Underbart! Det blir ovanligt många inropningar för att vara så okända sångare. Men kvalitet ska belönas oavsett vilka som står för den. Hela auditoriet står nu upp och stampar i extas. Man vill ha mer, mer. Men

efter en tionde inropning av huvudpersonerna (Amelia och Riccardo/Gustaf III) avtar till sist jublet och busvisslingarna. Själv är man alldeles upplöst av lycka. Man uppsöker sen den manlige huvudrollsinnehavarens loge för att framföra sitt djupt kända tack. Vakthunden utanför igenkänner en, tack och lov!, så man släpps in i ett annat lite större rum dit de två tämligen unga sångarna inom kort kommer. Man frambär sin hyllning och de i sin tur frågar om ens resa och vad som egentligen hänt eftersom CNN under lång tid inte kunnat rapportera om ens eskapader. Vi har en mycket trevlig stund och de får en chans att landa efter succén, åtminstone litegrann. När vi bryter upp får de en av ens kvarvarande böcker vilken plötsligt materialiserar sig. I gengäld skriver de sina autografer i programmet. Fina minnen att ha på sin ålders höst.”

”Det tror jag säkert!” Följeslagarens inpass saknar nu den ironi hon trots allt vant sig vid. Utan att bry sig om repliken fortsätter hon berätta.

”Man tar farväl med ömsesidiga lyckönskningar för framtiden. Och sen tar man en limousin till hotellet där man snart somnar och hamnar i ljuva drömmar där man sjunger Amelias roll mot sin favorittenor.

Nästa morgon känner man sig härligt styrkt och utvilad. Man beklagar förstås att man inte hinner se mer av Australien, man beklagar även att den vackra utstyrseln inte längre finns. Sedan samlar man ihop sina fåtaliga saker, checkar ut på sedvanligt sätt och tar sig en liten bit utanför den tjusiga staden, i detta fall en bit ut i vattnet. Innan någon hinner upptäcka att man faktiskt går på vattnet slår man ihop klackarna med ett ljudligt klafs och blundar samtidigt hårt…

När man öppnar ögonen igen befinner man sig på en av de japanska öarna, oklart vilken eftersom dimman ligger vansinnigt tät över landskapet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Caprice! med Poeter.se id #11042 innehar upphovsrätten